DOMSTOLENS DOM

15. februar 2000 *

I sag C-34/98,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Hillenkamp og H. Michard, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den Franske Republik ved kontorchef K. Rispal-Bellanger og ekspeditionssekretær C. Chavance, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF), samt artikel 13 i Rådets forordning (EØF)

* Processprog: fransk.

nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), idet den har opkrævet et bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men arbejder i en anden medlemsstat, og som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), D.A.O. Edward, L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet,

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 4. maj 1999,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. september 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. februar 1998 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber anlagt sag i medfør af EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF) med påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF), samt artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1), idet den har opkrævet et bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men arbejder i en anden medlemsstat, og som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

Fællesskabsbestemmelser

2 Artikel 4, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»1. Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab

b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen

c) ydelser ved alderdom

d) ydelser til efterladte

e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme

f) ydelser ved dødsfald

g) ydelser ved arbejdsløshed

h) familieydelser.

2. Denne forordning finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt samt på ordninger, der pålægger arbejdsgiveren eller rederen forpligtelser med hensyn til de i stk. 1 omhandlede ydelser.«

3 I artikel 1, litra j), i forordning nr. 1408/71 er udtrykket »lovgivning« defineret som »bestående og fremtidige love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler [i ... enhver medlemsstat] vedrørende de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger, eller de i artikel 4, stk. 2a, omhandlede særlige ikke-bidragspligtige ydelser«.

4 Samme forordnings artikel 13 bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 14c er de personer, der er omfattet af denne forordning, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2. Med forbehold af artikel 14 til 17:

a) er en person, der har lønnet beskæftigelse på en anden medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller sin bopæl på en anden medlemsstats område

b) er en person, der har selvstændig beskæftigelse på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område.

...«

Nationale bestemmelser

5 Bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS) blev indført ved artikel 14-I i bekendtgørelse nr. 96-50 af 24. januar 1996 om dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (JORF af 25.1.1996, s. 1226, herefter »bekendtgørelsen«).

6 CRDS påhviler enhver fysisk person, som er skattemæssig hjemmehørende i Frankrig, og opkræves navnlig af sådanne personers erhvervsindtægter og indkomstsurrogater.

7 Som skattemæssig hjemmehørende i Frankrig anses i henhold til artikel 4 B i code général des impôts personer, der har hjemsted eller deres væsentligste opholdssted i Frankrig, personer, der udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i Frankrig som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende — medmindre de godtgør, at der er tale om en bibeskæftigelse — samt personer, hvis centrum for deres økonomiske virksomhed befinder sig i Frankrig.

8 Hvad angår erhvervsindtægter og indkomstsurrogater omfatter beregningsgrundlaget for CRDS, for hvilken satsen udgør 0,5%, navnlig lønninger, alders- og invalidepension, ydelser ved arbejdsløshed, indtægter fra selvstændig erhvervsvirksomhed og de ved lov fastsatte familieydelser.

9 I medfør af bekendtgørelsens artikel 15-III, nr. 1, opkræves der endvidere CRDS af de erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, som hidrører fra udlandet, og som er indkomstskattepligtige i Frankrig, med forbehold af internationale dobbeltbeskatningsoverenskomster. Disse indtægter skal opgives til de skattemyndigheder, som har kompetence til at fastsætte og opkræve bidraget heraf.

10 Ifølge bekendtgørelsens artikel 6-I overføres provenuet fra CRDS til Caisse d'amortissement de la dette sociale (herefter »Cades«), som er et offentligt organ, der blev oprettet ved samme bekendtgørelse og undergivet tilsyn såvel fra Økonomi- og Finansminiministeriet som Ministeriet for Social Sikring. Cades' væsentligste opgave er at afvikle en gæld på 137 mia. FRF, som Agence centrale des organismes de sécurité sociale (herefter »ACOSS«) skylder Caisse des dépôts et consignations (herefter »CDC«), og som er blevet overført til Cades med virkning fra den 1. januar 1996. Denne gæld er en følge af, at CDC finansierer

den almindelige socialsikringsordnings underskud i 1994 og 1995 og det underskud, som forventes i regnskabsåret 1996 for denne ordning. Cades har endvidere alene for året 1996 måttet betale et beløb på 3 mia. FRF til Caisse nationale d'assurance maladie et maternité des travailleurs non salariés des professions non agricoles.

11 Desuden skal Cades i henhold til bekendtgørelsens artikel 4-III for hvert af årene mellem 1996 til 2008 foretage indbetalinger på 12,5 mia. FRF til statens almindelige budget. Det fremgår af en rapport om bekendtgørelsen, som er rettet til republikkens præsident, at disse betalinger udligner betalinger på et tilsvarende beløb, som tidligere påhvilede Fonds de solidarité vieillesse, med henblik på at udligne en tidligere gæld for ACOSS.

12 De midler, som giver Cades mulighed for at foretage disse betalinger, hidrører fra indtægterne fra CRDS, der ikke blot opkræves af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, men også af andre indtægtsgrupper, såsom indtægter af formue eller ved salg af visse ædle metaller, samt en række andre indtægter, såsom indtægter fra administration og salg af fast ejendom, der ejes af sociale sikringsinstitutioner, og ved emission af obligationer.

Den administrative procedure

13 Ved åbningsskrivelse af 6. december 1996 anmodede Kommissionen den franske regering om at fremsætte sine bemærkninger om, hvorvidt den fandt det

foreneligt med fællesskabsretten at opkræve bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS) af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er bosat i Frankrig, men som arbejder i en anden medlemsstat, under hensyn til, at disse personer ikke ifølge forordning nr. 1408/71 er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

14 Kommissionen gjorde gældende, at det er i strid med reglen om, at kun én lovgivning finder anvendelse, at opkræve CRDS af de samme indtægter, hvoraf der i forvejen opkræves alle de sociale bidrag, som gælder i beskæftigelsesmedlemsstaten, hvilken stat i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1408/71 er enekompetent med hensyn til social sikring. Kommissionen anførte endvidere, at opkrævningen af CRDS af sådanne indtægter udgør en forskelsbehandling, som er uforenelig med de friheder, der er sikret ved traktatens artikel 48 og 52.

15 Ved skrivelse af 3. marts 1997 svarede de franske myndigheder, at Kommissionens opfattelse ikke tog hensyn til de særlige kendetegn ved CRDS og dennes formål. Navnlig anførte de franske myndigheder, at de personer, der betaler CRDS, ikke som modydelse modtager nogen sikringsydelse. Ifølge de franske myndigheder måtte CRDS anses for en skat efter Domstolens praksis.

16 I sin begrundede udtalelse af 23. juli 1997 fastholdt Kommissionen sin argumentation og anførte, at udtalelsen udelukkende vedrørte erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som har erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat. Den opfordrede derfor den franske regering til at efterkomme den begrundede udtalelse inden for en frist på to måneder fra dens meddelelse.

17 Ved skrivelse af 21. oktober 1997 fastholdt de franske myndigheder deres opfattelse, hvorefter CRDS er en skat, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71, og som ikke er i strid med princippet om fri bevægelighed for arbejdstagere, i det omfang den også omfatter grænsearbejdere.

18 Da de franske myndigheder ikke efterkom den begrundede udtalelse inden for den fastsatte frist, har Kommissionen besluttet at anlægge den foreliggende sag.

Søgsmålet

19 Sagen vedrører kun opkrævningen af bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS), i det omfang dette opkræves af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, som oppebæres af arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat og skattepligtige i Frankrig af indtægter fra en erhvervsmæssig beskæftigelse, som de udøver eller har udøvet i en anden medlemsstat, og der som følge heraf i henhold til forordning nr. 1408/71 er omfattet af den sociale sikringsordning i beskæftigelsesstaten.

20 Efter Kommissionens opfattelse udgør denne opkrævning et dobbelt socialt bidrag, som er i strid såvel med artikel 13 i forordning nr. 1408/71 som med traktatens artikel 48 og 52.

Klagepunktet om tilsidesættelse af artikel 13 i forordning nr. 1408/71

21 Kommissionen har gjort gældende, at CRDS, som har til formål at bidrage til finansieringen af alle sikringsgrenene i den almindelige socialsikringsordning i

Frankrig og derfor omfatter de forskellige socialsikringsgrene, der er opregnet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, udgør et socialt sikringsbidrag, der er omfattet af forordningens anvendelsesområde.

22 Kommissionen har endvidere anført, at følgende tre omstændigheder ikke medfører, at CRDS falder uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71: for det første, at CRDS delvis har til formål at dække det sociale underskud, der er opstået ved finansieringen af ydelser, som er blevet tildelt i løbet af de foregående år, for det andet, at opkrævningen af CRDS for de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som berøres af den foreliggende sag, foretages på grundlag af en skatteliste ligesom ved opkrævning af indkomstskat, og ikke opkræves direkte af de institutioner, som indkræver bidragene til den almindelige socialsikringsordning, og for det tredje, at de opkrævede bidrag udbetales til Cades.

23 Ved at opkræve CRDS af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater, som oppebæres af arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men som udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat, handler Den Franske Republik efter Kommissionens opfattelse i strid med reglen i artikel 13 i forordning nr. 1408/71, hvorefter kun én lovgivning finder anvendelse. I forvejen opkræver beskæftigelsesmedlemsstaten nemlig alle de sociale bidrag, som gælder i denne stat, af de samme indtægter, og denne stats lovgivning er den eneste, som finder anvendelse i medfør af nævnte forordnings artikel 13.

24 Den franske regering har gjort gældende, at retten til social beskyttelse er en grundlæggende ret for borgerne. Denne beskyttelse skal ikke blot komme hele befolkningen til gode, men være på et højt niveau, og omkostningerne i forbindelse hermed skal fordeles ligeligt mellem borgerne.

25 Opfyldelsen af dette sidste formål bør efter den franske regerings opfattelse ikke ske ved anvendelsen af en finansiering, der baseres på sociale bidrag, som udelukkende opkræves af arbejdsindtægter, men bidragene bør opkræves af samtlige indtægter. Ligesom det er tilfældet med det generelle socialsikringsbidrag, der er omhandlet i en anden dom, som afsiges dags dato, nemlig dommen i sagen Kommissionen mod Frankrig (sag C-169/98), udgør CRDS en foranstaltning, der er truffet som led i en stigende skattemæssig finansiering af den sociale sikring.

26 Bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS) bør følgelig på grund af sine kendetegn og sit formål efter den franske regerings opfattelse betegnes som en skat, der falder uden for forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde og som derfor stadig henhører under medlemsstaternes egen kompetence på budget- og socialpolitikkens område.

27 Til støtte for sin opfattelse anfører den franske regering navnlig, at det eneste kriterium for, om der opkræves CRDS, er, om den pågældende er skattepligtig i Frankrig eller ej, uanset vedkommendes erhvervsmæssige status i øvrigt eller den sociale sikringsordning, han er tilsluttet. De personer, af hvem der opkræves CRDS, modtager endvidere ingen sociale sikringsydelser som modydelse for dette bidrag, hvorfor der ikke er nogen forbindelse mellem betalingen af CRDS, på den ene side, og de konkrete ydelser, som personer, der er bosat i Frankrig, tidligere har fået udbetalt eller fremover vil kunne rejse krav om, på den anden side. Hvad angår Cades, som indtægterne fra CRDS udbetales til, er denne et finansielt organ og ikke nogen social sikringsinstitution, men den har til opgave at udligne det underskud, der er opstået for en offentlig institution, nemlig ACOSS, som under ingen omstændigheder deltager i forvaltningen af ydelserne eller opkrævningen af bidragene og ikke finansierer nogen sociale ydelser.

28 Den franske regering har endvidere anført, at forordning nr. 1408/71 ikke indeholder nogen definition af udtrykket »sociale bidrag« og overlader det til medlemsstaterne selv at fastlægge reglerne for udformningen og finansieringen af deres sociale sikringsordninger.

29 Når den i Danmark gældende ordning til finansiering af den sociale sikring, der hovedsagelig betales over skatten, er forenelig med fællesskabsretten, som Kommissionen selv har fremhævet, må det samme ifølge den franske regering gælde for CRDS. Dette bidrag udgør en indirekte skatte- og budgetmæssig foranstaltning, da indtægterne derfra anvendes til finansiering af Cades, som på sin side indbetaler midlerne til statens budget. Bidraget kunne ganske vist have været finansieret ved en årlig bevilling på budgettet, hvortil midlerne blev tilvejebragt ved en forhøjelse af indkomstskatten eller merværdiafgiften, som også skulle betales af de grænsearbejdere, der er bosat i Frankrig. Den Franske Republik har imidlertid ikke valgt en sådan ordning, som ville mangle »synlighed« i forhold til de skattepligtige og dermed i vid udstrækning ville risikere at forfejle sit mål.

30 Endelig har den franske regering anført, at CRDS ikke er en foranstaltning, som har til formål at udligne den omstændighed, at grænsearbejdere ikke uden videre er tilsluttet den sociale sikringsordning i Frankrig og derfor ikke ifølge forordning nr. 1408/71 betaler noget bidrag til denne ordning. Satsen for CRDS udgør 0,5%, mens det samlede beløb for de opkrævede sociale bidrag udgør 42% af de skattepligtiges løn.

31 Det bemærkes, som det fremgår af Domstolens praksis, at den omstændighed, at en arbejdstager pålægges sociale bidrag af den samme løn som følge af, at der anvendes flere nationale lovgivninger på ham, selv om han kun kan være forsikret i henhold til én af disse lovgivninger, indebærer, at han pålægges et dobbelt bidrag, hvilket er i strid med artikel 13 i forordning nr. 1408/71 (jf. bl.a. dom af 5.5.1977, sag 102/76, Perenboom, Sml. s. 815, præmis 13, og af 29.6.1994, sag C-60/93, Aldewereld, Sml. I, s. 2991, præmis 26).

32 Det er ubestridt, at de personer, som berøres af den foreliggende traktatbrudssag — nemlig de fællesskabsborgere, som er bosat i Frankrig, men som arbejder i en anden medlemsstat, og som ifølge artikel 13 i forordning nr. 1408/71 alene er forsikret efter lovgivningen i beskæftigelsesstaten — ikke blot i medfør af denne medlemsstats socialsikringslovgivning skal betale sociale bidrag af indtægterne fra deres erhvervsmæssige beskæftigelse i denne medlemsstat, men også sociale

bidrag — nemlig CRDS i den foreliggende sag — i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er bosat, med forbehold af de dobbeltbeskatningsoverenskomster, Den Franske Republik måtte have indgået.

33 Den franske regerings opfattelse, hvorefter CRDS i realiteten er en skat og derfor falder uden for forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde og følgelig også uden for forbuddet mod at anvende flere lovgivninger samtidig, kan ikke tiltrædes.

34 Den omstændighed, at et bidrag betegnes som en skat i den nationale lovgivning, udelukker nemlig ikke, at det kan være omfattet af forordning nr. 1408/71's anvendelsesområde og dermed kan være omfattet af reglen om, at der ikke må anvendes flere lovgivninger samtidig.

35 Som Domstolen har fastslået bl.a. i dommen af 18. maj 1995 (sag C-327/92, Rheinhold & Mahla, Sml. I, s. 1223, præmis 15) fastlægger artikel 4 i forordning nr. 1408/71 anvendelsesområdet for forordningens bestemmelser ved udtryk, som viser, at fællesskabsreglerne finder anvendelse på samtlige nationale sociale sikringsordninger. I samme doms præmis 23 præciserede Domstolen, at det afgørende kriterium ved anvendelsen af forordning nr. 1408/71 er den forbindelse, som findes mellem den pågældende bestemmelse og de love, som regulerer de sociale sikringsgrene, der er opregnet i forordningens artikel 4, idet denne forbindelse skal være direkte og tilstrækkelig relevant.

36 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, udviser bidraget til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS) en forbindelse til den almindelige franske socialsikringsordning, der er tilstrækkelig og direkte relevant til, at det kan anses for et bidrag, der er omfattet af forbuddet mod dobbelt bidrag.

37 Som generaladvokaten har anført i punkt 25 og 27 i forslaget til afgørelse, har indtægterne fra CRDS nemlig — i modsætning til de afgifter, der anvendes til dækning af de generelle udgifter, som påhviler de offentlige myndigheder — det specifikke og direkte formål at afvikle underskuddene på den almindelige socialsikringsordning i Frankrig og er indført som led i en generel reform af den sociale beskyttelse i Frankrig med henblik på at sikre, at ordningen fremover er i balance finansielt, og det er ubestridt, at de i ordningen indeholdte sikringsgrene figurerer blandt dem, som er nævnt i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71.

38 Denne forbindelse består, uanset hvilken ordning der konkret vælges for anvendelse af de pågældende beløb til finansiering af den franske socialsikringsordning, da forbuddet mod at anvende flere lovgivninger samtidig i modsat fald ville miste sin effektive virkning. Følgelig kan hverken den omstændighed, at provenuet fra CRDS udbetales til Cades og ikke direkte til de sociale sikringsinstitutioner, eller den omstændighed, at opkrævningen af CRDS hos de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er berørt af den foreliggende sag, foretages på grundlag af en skatteliste ligesom ved opkrævning af indkomstskat, og at den ikke opkræves direkte af de institutioner, som indkræver bidragene til den almindelige socialsikringsordning, ændre ved den afgørende konstatering af, at CRDS anvendes specifikt og direkte til finansiering af den franske socialsikringsordning og følgelig er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71.

39 Denne konstatering afkræftes heller ikke af den omstændighed, at betalingen af CRDS ikke giver ret til nogen direkte modydelse i form af konkrete,

identificerbare ydelser, eller af, at den delvis har til formål at afvikle et underskud på den sociale sikringsordning, som er opstået ved finansieringen af de ydelser, der er blevet tildelt i fortiden.

40 På den ene side er det afgørende kriterium ved anvendelsen af artikel 13 i forordning nr. 1408/71, om bidraget anvendes specifikt til finansiering af en medlemsstats sociale sikringsordning. Spørgsmålet om, hvorvidt der præsteres nogen modydelse i form af ydelser, er altså uden betydning i denne forbindelse.

41 På den anden side vil en anerkendelse af argumentet om, at CRDS' formål er at finansiere underskuddene fra de foregående år, og at bidraget af denne grund er udelukket fra anvendelsesområdet for forordning nr. 1408/71, være ensbetydende med at give medlemsstaterne mulighed for at omgå forbuddet mod dobbelt bidrag blot ved at ændre perioden for finansieringen af underskuddet på deres sociale sikringsordning. Hermed risikerer forbuddet fuldstændigt at miste sin effektivitet.

42 Under hensyn til de anførte betragtninger må der gives Kommissionen medhold i det første klagepunkt.

Klagepunktet om tilsidesættelse af traktatens artikel 48 og 52

43 Kommissionen har gjort gældende, at de skattepligtige, som er bosat i Frankrig, og som er omfattet af den franske socialsikringsordning, befinder sig i en anden

situation end de skattepligtige, som også er bosat i Frankrig, men som har udnyttet deres ret til fri bevægelighed og fri etablering i henhold til traktatens artikel 48 og 52, og som er forpligtet i medfør af forordning nr. 1408/71 til at bidrage til finansieringen af en anden medlemsstats sociale sikringsordning. Den Franske Republik tilsidesætter ligebehandlingsprincippet i henhold til disse bestemmelser, når den ikke tager hensyn til forskellen i denne situation.

44 Heroverfor har den franske regering gjort gældende, at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som oppebærer erhvervsindtægter og indkomstsurrogater i en anden medlemsstat, med hensyn til opkrævningen af CRDS befinder sig i en tilsvarende situation som arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der oppebærer sådanne indtægter i Frankrig, hvorfor de førstnævnte ikke forskelsbehandles. For det første er satsen og beregningsgrundlaget for CRDS ens for alle, som er bosat i Frankrig, uanset deres nationalitet, og som er skattepligtige af deres indtægter fra udlandet. Efter regeringens opfattelse udgør CRDS derfor en integrerende bestanddel af en skatteordning, som er fuldstændig konsekvent over for de personer, der er bosat i Frankrig, og som er skattepligtige der. Desuden er CRDS omfattet af anvendelsesområdet for de bilaterale dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Den Franske Republik har indgået, og som giver ret til en skattenedsættelse eller en fritagelse for skat af indtægter fra udlandet med det formål at undgå enhver form for dobbeltbeskatning. Endelig fremhæver den franske regering på ny bidragets ringe størrelse.

45 Vedrørende det anførte bemærkes, at CRDS ganske vist gælder ens for alle personer, som er bosat i Frankrig, men at de, som arbejder i en anden medlemsstat, og som i overensstemmelse med artikel 13 i forordning nr. 1408/71 bidrager til finansieringen af den sociale sikring i denne stat, også er forpligtet, om end kun delvis, til at bidrage til finansieringen af den sociale sikring i bopælsstaten, mens de øvrige personer, som er bosat i Frankrig, alene er forpligtet til at bidrage til ordningen i bopælsstaten.

46 Reglen i artikel 13 i forordning nr. 1408/71, hvorefter kun én socialsikringslovgivning skal anvendes, har netop til formål at afskaffe den forskelsbehandling, som skyldes, at de lovgivninger, som vil kunne finde anvendelse, helt eller delvis anvendes samtidig.

47 Som det nemlig fremgår af tiende betragtning til forordning nr. 1408/71, har princippet om, at kun én lovgivning finder anvendelse, til formål »i videst muligt omfang at sikre ligebehandling af alle arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er beskæftiget på en medlemsstats område«.

48 Det fremgår af det anførte, som generaladvokaten har fremhævet i punkt 35 i forslaget til afgørelse, at Kommissionen med fremførelsen af dette klagepunkt alene har villet påpege, at Den Franske Republik i relation til traktatens artikel 48 og 52 har gjort sig skyldig i det samme traktatbrud som det, der er fastslået med hensyn til artikel 13 i forordning nr. 1408/71. Da den ordning, der ligger til grund for CRDS, indebærer en forskelsbehandling i strid med denne artikel, strider ordningen i samme omfang mod de traktatbestemmelser, som artikel 13 tilsigter at gennemføre. Den således konstaterede forskelsbehandling udgør nemlig en hindring for den frie bevægelighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er uberettiget efter artikel 13 i forordning nr. 1408/71.

49 Hvad angår den franske regerings argumentation, hvorefter CRDS under alle omstændigheder på grund af de bilaterale dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Den Franske Republik har indgået, kun har virkning for et begrænset antal af de arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er berørt af den foreliggende sag, og hvorefter satsen for det omtvistede bidrag er ringe, er det tilstrækkeligt at fremhæve, at traktatens artikler om den frie bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital efter Domstolens faste praksis udgør bestemmelser, der er grundlæggende for Fællesskabet, og at selv den mindste

begrænsning af disse friheder er retsstridig (jf. bl.a. dom af 13.12.1989, sag C-49/89, Corsica Ferries France, Sml. s. 4441, præmis 8).

50 Også Kommissionens andet klagepunkt er derfor begrundet.

51 Det følger af samtlige de foranstående betragtninger, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1408/71 og traktatens artikel 48 og 52, idet den har opkrævet et bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger (CRDS) af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men arbejder i en anden medlemsstat, og som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.

Sagens omkostninger

52 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør den pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, og EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF), idet den har opkrævet et bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger af erhvervsindtægter og indkomstsurrogater for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er bosat i Frankrig, men arbejder i en anden medlemsstat, og som i medfør af nævnte forordning ikke er omfattet af den franske socialsikringslovgivning.**

2) **Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.**

Rodríguez Iglesias		Moitinho de Almeida
Edward	Sevón	Schintgen
Gulmann	Puissochet	Hirsch
Jann	Ragnemalm	Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. februar 2000.

R. Grass — Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias — Præsident